

SUURENNA PDF-NÄYTTÖ 200 %

Oli Hämeessä keskikesä,
oli Messukylässä pesä
Oton ja Elinan,
esikoisena poikueen
Syntyi Väinö-Bernhard heille,
sieltä suunnattiin
monille teille
perhe valitsi Tampereen.

Oli lapsuus, nuoruus,
tuli aikuisikään,
muden oppimista ei
voittanut mikään.
Perehtyi Suomen kulttuuriin
ja kieleen,
joka erityisesti oli mieleen.

Kohta, kun Anjansa rinnalleen
löysi,
oli kurkussa sodan kylmä köysi.
Oli lähdettävä vieraisiin kyliin,
jäi perheen alku Anjan syliin
Ahkerasti kirje kulki,
kuoren Anja avasi,
Väinö sulki.

Alkoi vihdoin rauhan aika
pian löytyi arjen taika
Isä työskenteli ahkerasti
aina aamusta auringonlaskuun asti.
Isän mieltymysten mukaan,
pisteitä ei saanut kukaan.
Oli kaikille samat säännöt,
siinä turhia kädenväännöt.

Jonkun vuoden nauttia
eläkkeestä ehti,
kun kääntyi lehti,
alkoi raskas rakkaan hoitotyö,
johon päivä ei kyllin,
kului myös yö.

Vihdoin Anjaansa paapoi
kuin pikkuista lasta,
jahsoi kerrata lauseen,
jonka sanonut vasta.

Kesällä kera illan säteen,
tarttui viime kertaa rakkaaseen
kätehen.
Melkein tehty oli surutyö,
valvottu uneton yö.

Alkoi isälle aika ajan oman,
avas luovuus näkemän
rajattoman.
Isän keskeinen piirre,
tiedonhalu,
oli koko elämän työkalu.
Toisten tarpeille ei ollut saita,
vaikka oma polku olikin kaita.
Itselleen tuskin mitään pyysi,
tyttäriksen mitoin runsain syysi.
Vierasta isälle oli kaikki kehu,
Silloin tekemisistä meni mehu.
Vähitellen terveys teki tenää,
ei arkitoimet sujuneet enää,
Annikin avulla pärjättiin pitkään,
vihdoin eivät konstit mitään
auttaneet yksinelossa,
eti tyttäret jathuvassa pelossa.

Viime vuodet toivat muutosten tuulet,
piti jättää Vaarinkatu,
piti avata uusi lattu,
ei siihenkään loppuneet isän huulet.
Niin matka jatkui kohti Kivipuistoa,
alkoi elämä taas saada luistoa.
Sielunsukulainen löytyi Tarjahoitajasta,
joka läheiseltä tuntui,
vaikka tutustuttiin vasta.

Vinhasti nuo päivät laukkas
tutinit, kun ajan haukkas.
Niin kauan isä jumppasi,
kun sydän vähänkin pumppasi.
Muistinpanot tarkasti tehtiin,
omat merkinnät paikallislehtiin.
Rotareihin mieli paloi,
se eloon jathuruutta valoi.

Oli luonto ehtinyt jäähän,
kun sairastelu todella alkoi,
välillä Järvenpäähän,
tutustuttiin myös Hyvinkäähän,
tehtiin tiuhaan ambulanssimatkaa,
osasi lääketiede jatkaa.
Pakko moneen sopeutua,
jos on halu kopeutua.

Isän mielessä Kivipuisto
oli kodin muisto,
sinne toivoi tiensä johtaa
terveen päivän kohtaa.

Isä täysillä kutoi elämän pirtaan,
löysi iloa murheitten yli,
urheasti meloi Tuonelan virtaan
määränpäänä Jeesuksen syli.